

בס"ד. לבקשת הצטרפות, שליחת סיפורים ותגובות:

מרדכי הכהן מלאכי, ביתר עילית

5834817@gmail.com * תא קולי 073-2490589 * לפניות בפקס 02-5003608 * לקבלת הגיליון בפקס 02-3132641 קוד גיליון 0026

לשאול למה לא אלף...

אברך לא מוכר ניגש אלי ושואל: זה אתה מ"צורי"? הנהנתי בראשי, ממתין להמשך: מאחור מישוהו סונט: כתבת שהפסקת להשתתף בחתונות. עתה חוששני שתפסיק להגיע גם למקוה... "תשמע סיפור", הוא אמר. "חלפו כבר שבע שנים מנישואי, ועדיין לא נושענו בפרי בטן. הניסיון לא פשוט. אנחנו בעיצומו של תהליך טיפול ומעקב רפואי קבוע.

בתחילת השבוע יצאתי עם רעייתי לחופש ביישוב קלע אלון הנמצא מאחורי הרי החושך, בצפון רמת הגולן. הרחקנו נדוד כדי ללגום מעט שקט ופרטיות. הובטח לנו שמדובר במקום שקט ורגוע, וכן שפרטיות הנופש שלנו לא תופרע על ידי נופשים נוספים באזור.

יום ראשון בערב. אני מקבל טלפון מקופת חולים: אנו מוזמנים לביקור אצל רופא מחר בבוקר, כזה שאין לנו פריוולגיה לדלג עליו. מצב רוחי נחת באחת. חסכנו בעמל פרוטה לפרוטה עבור הנופש הזה, עברנו דרך ארוכה מביתר עילית עד לקצה הארץ כדי להסתתר מעט מהמולת הכרך. אם מחר בבוקר עלינו לנסוע לביתר - הנופש ירד לטמיון, יחד עם הכסף.

שאלתי אותם האם אין להם תור חליפי באזור הצפון, ולמרבה הפלא התשובה היתה חיובית: יש מומחה בסדר גודל דומה שמקבל בטבריה, ויש

תור פנוי למחר בבוקר בשעה 10:30. נרגענו מעט. סיכמנו שנופיע למחרת בטבריה, משם נוכל בקלות יחסית לשוב לצימר שלנו בגולן, בלי לשבש את התוכניות לחלוטין.

עכשיו זה היה הזמן המתאים לצאת לחצר, כדי לנשום מעט אוויר הרים צח.

הומה ועמוס גם הוא, אך חרדי.

הזמן היה בעוכרי. ספק גדול אם אספיק להגיע לישיבה בזמן. התנועה בכל האזור זוחלת בק-צב של בין הזמנים. החלטתי לנסות ולהשיג טרמפ, שלפחות לא יעצור בכל תחנה ויעכב אותי עוד יותר. ניגשתי לרכב שלפני. החלון נפתח. נתקלתי בסירוב אדיש.

פניתי לרכב הבא. החלון נפתח. ומי יושב ברכב? הרה"ג ר' דוד שפר, ראש הישיבה! הוא כמובן צירף אותי לנסיעה בסבר פנים יפות. עכשיו כבר יכולתי להתרווח... אין צורך למחר. כשראש הישיבה הנערץ פה לידי - ההסעה לא תצא לשום מקום... הגענו לישיבה, ישירות אל האוטובוס.

באותו רגע האוטובוסים יצאו לדרכם.

דקות לאחר מכן קיבלתי טלפון מהחבר שירד בגשר המיתרים והמשיך בקו 1. כשהוא שמע שאני על ההסעה שכבר יצאה לדרך - הוא מיאן להאמין...

הרגשתי שהקב"ה היה אתי. הוא אמר לי במילים ברורות ומתוקות: "בחור ששומר על עיניו לא מפסיד!"

החופשה שנקטעה בתחילתה

למחרת, ערב שבת קדש שופטים. יצאתי למקווה כדי לטבול לכבוד שבת. לידי נעצר רכב מהודר. החלון נפתח, פניו של הנהג מוכרות, אך דומה שלא שוחחנו מעולם: "מתי יגיע התור שלי לשלוח לך סיפור?" הוא שאל רטורית, "קשה לי לפרגן לך את כמות הזכויות שלך בשמים" - "אל דאגה", עניתי לו, "חזקה על כל מי שקורא באופן קבוע, שיום אחד הוא גם ישלח סיפור". נכנסתי למבואה. כמנהגי, הנחתי על השולחן בכניסה עלון אחד. "סוג של דואר". והקב"ה דואג שזה יגיע למי שזקוק לזה. אפשר למלא כמה עלונים מהסיפורים האלה בלבד. ולמה רק אחד? אפשר באותה מידה

הקצמפ המתין לבחור ששומר על עיניו

ר"ח אלול, ליל שישי פרשת שופטים. שמתי פעמי אל הכותל המערבי.

הערב זו "הזדמנות אחרונה" לפני שהכותל נכבש בשעות הערב באופן בלעדי על ידי קוראי הסליחות, שכוונתם רצויה, והארכתי בענין אשתקד עד ממחרת יום הכיפורים.

בשעה 1:30 פניתי לשוב לביתי. אני נכנס לרכב ומולי צועד בחור שמזהה אותי: "האם אתה נוסע הביתה, לביתר?" חיובי. הבחור נכנס לרכב כשנהרה שפוכה על פניו: "איזה חיבוק מאבא" להגיע מפה עכשיו לביתר בדרך רגילה זה סיפור ארוך במיוחד. אבא תודה. הבחור מתיישב ופותח בסיפור טרי.

"אני לומד בישיבת אורייתא בירושלים". הישיבה יצאה לקעמפ של שבוע ביער לביא. יצאתי מביתי בביתר כדי להספיק את ההסעה המאורגנת מהישיבה בשעה 1:30 בצהריים. באורייתא כשקובעים שעת יציאה - זו שעה. לא ממתנים על איש. להגיע בתחבורה ציבורית לשם - זה לא קל, בפרט בימי בין הזמנים.

האוטובוס לירושלים השתרך לאטו, נכנסנו לירושלים ומחוגי השעון לא עושים לי הנחות. הגענו לגשר המיתרים, וחבר שהיה באוטובוס האיץ בי לרדת ולהמשיך בתוך ירושלים בקו 1 עירוני כדי לקצר את הדרך. ירדתי מהאוטובוס, אבל התחנה היתה "צבעונית", לא מקום שהולם בחור ישיבה שרוצה לשמור על עיניו. כהרף עין התעשתתי ועליתי בחזרה לאוטובוס. ארד בתחנה אחרת, כזו שמזמנת פחות נסיונות, ולא אסכן את עצמי במקום שיש בו מכשול. המשכתי עם האוטובוס וירדתי בצומת שמגר, אזור

ואני התפעלתי מהמחשבה שאם לא הייתי עומד ממש בסמיכות אליו, הוא לא היה שומע את קריאתי. כלל לא שיערתי שמתוך כמה וכמה אוטובוסים, בדיוק באוטובוס שבו עליתי יושב מי שאיבד את המשקפיים!

נפלאות דרכי ההשגחה!

האכידה שהמתינה

לפני תקופה, רכשתי אוזניית בלוטוס איכותית. כמי שנוסע לא מעט ומדבר רבות בטלפון, המכשיר הזה שימש אותי בנאמנות במשך מספר שנים, עד שבאחד הימים הוא פשוט נעלם כאילו בלעתי האדמה. לאחר חיפושים שלא העלו דבר, נאלצתי לרכוש מכשיר בלוטוס חדש ויקר.

חלפו כשישה חודשים. באחד מימי חמישי, ניגש אלי אחד מאברכי הקהילה החשובים. הוא הבחין במכשיר החדש שלי ושאל בעניין: "כמה עולה מכשיר כזה? אני מחפש כבר זמן רב בלוטוס איכותי". נקבתי במחיר, והוא נאנח ואמר מיד שהסכום הזה גבוה בהרבה מהתקציב שהוא יכול להרשות לעצמו.

"כמה כסף הקצבת לעניין?" שאלתי אותו.

"בסביבות חמישים או שישים שקלים", השיב.

הבטתי בו ואמרתי בכנות: "אם זה התקציב, אני ממליץ לך שלא לרכוש דבר. במחיר הזה תקבל מכשיר שלא שומעים בו כלום, וזו תהיה פשוט שריפת כסף לחינם". אך מיד נזכרתי במכשיר הישן שלי והוספת: "תשמע, לפני כחצי שנה אבד לי המכשיר הישן והמעולה שלי. אם במקרה אמצא אותו, אשמח לתת לך אותו במתנה. לי כבר אין בו צורך מאז שקניתי את החדש".

את הדברים הללו אמרתי לו, כאמור, ביום חמישי.

השבת אכידה בלחישת

ביום שני בשבוע שעבר יצאו רבים מתושבי חיפה בנסיעה מאורגנת לפארק המים בנוף הגליל. כמות מכובדת של אוטובוסים יצאה אל עבר הפארק.

הרר
יחסי קליין
חיפה

לקראת היציאה בחזור מהפארק, נכנסתי למלתחה צדדית שהיתה כמעט ריקה כדי להתארגן לשוב לביתי. רגע לפני שעזבתי את המקום, הבחנתי מעל מתקן הטישיו בזוג משקפיים עזובים. מבט קצרצר סביבי הבהיר לי שאני האחרון שנשאר במקום. אספתי את המשקפיים אלי, בתפילה שיעלה בידי להשיבם לבעליהם.

התקדמתי לאזור היציאה מהפארק וביררתי אצל האחראים האם יש מערכת כריזה שאוכל באמצעותה להכריז על המציאה, אך נעניתי בשלילה. החלטתי להשאיר הודעה על דבר המציאה ב"קו תועלת הרבים", קו שרבים מתושבי חיפה מאזינים להודעות החסד שמושארות בו.

כשעליתי על האוטובוס, נעמדתי סמוך לידידי כדי לשוחח עמו. תוך כדי שיחה נזכרתי במשקפיים שמצאתי. הרמתי את קולי מעט, בצורה שרק היושבים בספסלים הסמוכים ממש יוכלו לשמוע - לא חשבתי לעמוד ולהכריז לכל יושבי האוטובוס, והאמת היא שגם לא האמנתי שמישהו ישמע את קריאתי. סיפרתי שמצאתי משקפיים.

פתאום מסתובב אלי בחור שישב ספסל אחד קדימה ושואל אותי על מיקום המציאה: "מצאת את זה במלתחה? זה שלי!" התברר שהוא כלל לא היה מודע לכך שהמשקפיים הרזרביים שלו אינם אצלו, ובכלל לא חשב לחפש אותם!

כמובן שהאבדה חזרה לבעליה,

לאכזבתנו כי רבה - מהחצר הסמוכה נשמעה המולה רבתי - בדיוק בסגנון שהובטח לנו שלא נפגוש: דיבורי הוללות גסים וקולניים, מראות שעין יהודית סולדת מהן, ואווירה רחוקה מכל מה שבר דעת שואף אליו.

התלבטנו מה עושים במקרה כזה, בדקנו את האפשרויות. האם נוכל לסגור את עצמנו בתוך הצימר ולא לצאת החוצה? ניסינו לפנות אל המשכיר, אך לאחר הבריורים התמונה היתה ברורה: אלו הן העובדות כרגע, המצב במקום אינו מאפשר לנפש יהודיה ליהנות ברוגע.

אחרי התלבטות קצרה למדי ההחלטה שלנו היתה חד משמעית: אנחנו נאמנים לחינוך שלנו לפני כל דבר אחר. ארזנו את החפצים במזוודה ושבנו הביתה לביתר. זה לא בא לנו בקלות, רתחנו על הבעל הצימר שהונה אותנו, רצינו מעט חופש כמו כולם מסביב, אבל כך חונכנו ולא היה לנו ספק מה נכון לעשות. שבנו הביתה בפחי נפש אבל עם הרגשה של סיפוק ועזות דקדושה. עשינו את הדבר הראוי והמתבקש מאיתנו כיהודים.

למחרת בבוקר ניגשנו לקופת החולים בביתר, והביקור אצל הרופא התקיים על פי התוכנית המקורית. כאשר יצאנו מהרופא, צלצל הטלפון שלי. מדברים מקופת חולים, סניף טבריה: "אנו מתנצלים. נקבע לכם תור להיום בבוקר, אך הרופא לא הגיע, ואנחנו נאלצים לבטל את התור!"

אילו לא עמדנו בניסיון והיינו נשארים ללון בגולן, היינו מפסידים את הביקור אצל הרופא, והיינו מתקשים לסלוח לעצמנו. דווקא מה שהיה נראה כעגמת נפש עצומה, ודווקא בזכות העמידה בניסיון, נמנעה מאיתנו עגמת נפש כפולה ומכופלת.

במקום שנוותר על הנופש מתוך אילוץ, הקב"ה ארגן לנו ניסיון שעמדנו בו. וויתרנו על הנופש לא כי אין ברירה אחרת, אלא למען ערך יהודי נעלה ביותר.

לטובתי נשברה רגל פרתי!

ליל שבת מהוץ לדלת

בליל שבת הוזמנתי יחד עם בני משפחתי לסעודת ליל שבת אצל גיסי, שמתגורר אף הוא בביתר, אך המרחק לביתו - כחצי שעה הליכה.

ה"ר
דוד רזניצקי
ד"ר

נהנינו מאוד מסעודת שבת בצוותא, ובשעה 1:15 בלילה יצאנו לדרך חזרה. הגענו לביתנו בשעה 1:45 עייפים ומייחלים למנוחה, אך בפתח חיכתה לנו הפתעה לא נעימה: המפתח של הבית - נשאר על השולחן, בבית גיסי.

עמדתי בפני דילמה. האפשרות הראשונה היתה לצעוד שעה שלמה, חצי שעה לכל כיוון כדי להביא את המפתח, אך היה ברור לי שגיסי כבר הלך לישון, ולא רציתי להעיר אותו בשעה כזו. האפשרות השנייה היתה לדפוק על דלתו של השכן, שמחזיק אצלו מפתח רזרבי של דירתנו ואצלו מקובל לדפוק בשעות מאוחרות. ניסיתי לדפוק על דלתו מספר פעמים, אך השעה היתה מאוחרת מאוד והוא לא התעורר. בצר לנו, בני הבית והילדים הצליחו להסתדר איכשהו בדוחק ומצאו מקום לישון באזור, ואילו אני החלטתי ללכת ללמוד בבית הכנסת ולהתפלל שחרית כוותיקין, מתוך הנחה שכשאשוב אחר התפילה - השכן כבר יהיה ערני, ויפתח לי את הדלת.

יצאתי לבית הכנסת חדור באמונת אומן שהכל מכוון מלמעלה, וכי גם לסיפור המוזר הזה יש מטרה ותכלית.

בסביבות השעה שבע בבוקר, נכנסתי לאחד האגפים בבית הכנסת והבחנתי שהמקום חשוך לחלוטין. פגשתי שם חבר ושאלתי אותו מדוע האורות כבויים. הוא הסביר לי שזרם החשמל באגף הזה נפל, ולמרבה המזל לא כל החשמל נפל, שכן כמה שמחות אמורות להתקיים כאן היום. או אז עלה בדעתי לבדוק בחדר הסמוך שבו מונחות הפלטות

להגיע לחתונה ב"אולמי האצולה". ואז עוצר לי טרמפ. כשאני שואל אותו אם הוא נוסע לאשדוד, הוא משיב בחיוב, ומזמין אותי להיכנס. ומי הנהג? לא אחר מאשר נהג האוטובוס שהסיע אותי קודם לכן מבאר שבע, שהפעם לא נהג באוטובוס אלא ברכבו הפרטי.

התיישבתי ברכב, והנהג מספר לי מעצמו שמישהו איבד אצלו באוטובוס נגן ואוזניות, והוא מוציא מתיקו את הנגן!

אמרתי לו: "זה הנגן שלי!" בדקתי את השירים - זה אכן היה הנגן שלי.

מתוך כל הרכבים שעברו שם, עצר לי הנהג שהסיע אותי קודם לכן, שמצא את הנגן שלי באוטובוס! הוא הוסיף וסיפר שבדרך כלל הוא לא נוהג ליטול עמו אבידות לרכבו הפרטי.

אבל המעשה לא הסתיים בזה. כשעמדנו להגיע לאשדוד, שאלתי אותו: "כשנגיע לאשדוד, אולי אתה מכיר את 'אולמי האצולה'?" אני צריך להגיע לחתונה שם."

בתגובה, הנהג שולף מכיסו הזמנה ומראה לי שהוא בדרך ממש לאותו אולם! וכך הוא הסיע אותי עד לפתח האולם ממש.

תוך כדי הנסיעה הוא סיפר לי שרעייתי עכבה אותו מעט בבית, ורק בעקבות זאת יצא שבדיוק באותן דקות שבהן עמדתי בתחנה - הוא עבר שם.

הוא גם לא נוהג לעצור לטרמפיסטים כשהוא ממחר ובזמן מאוחר כזה, ובכל זאת הוא עצר.

ההשגחה היתה מופלאה ובולטת: בדיוק נהג האוטובוס שלקח אותי מבאר שבע לאופקים, הוא זה שהעלה אותי על רכבו באותן דקות הספורות שעמדתי בתחנה, השיב לי את הנגן שאיבדתי, ואף הכיר את ידידי החתן, ונסע לאותה חתונה באשדוד ולאותו אולם בדיוק.

ומה לדעתכם קרה למחרת, ביום שישי בבוקר? תוך כדי ההכנות לשבת, נתקלו עיני במכשיר הבלוטוס הישן. התקשיתי להאמין למראה עיני, וזעקת הפתעה נפלטה מפיו. הרי בשעתו הפכתי את הבית כולו, חיפשתי בכל פינה אפשרית ולא מצאתי דבר, והנה הוא מונח לפני.

הקדוש ברוך הוא גלגל את האירועים בצורה כזו, שאותו אברך יקר יקבל מכשיר בלוטוס מצוין ואיכותי, מבלי שיצטרך להוציא אפילו את חמישים השקלים שרצה להשקיע. הקדוש ברוך הוא אוהב לפנק את בניו, ומשגיח עלינו בכל פרט ופרט.

האוטובוס הפך לטרמפ, כדי להשיב אבדה

למדתי בישיבה באופקים. בתקופת נישואי למדתי שיעורי נהיגה באופקים, ועברתי שם גם סדרה של טיפולי שיניים.

ה"ר
יעקב ארנר
יחזקאל

באחד הימים, במהלך ימי "בין הזמנים" - נסעתי מירושלים, העיר שבה אני מתגורר, לאזור אופקים ובאר שבע, כדי להשלים שיעור נהיגה וטיפול שיניים.

באותו ערב היתה לי גם חתונה באשדוד. כך שתכננתי יום גדוש בדרום הארץ, שהיה אמור להתחיל בטיפול שיניים בבאר שבע, להמשיך לשיעור נהיגה באופקים, ומאופקים להתקדם לחתונה באשדוד.

לאחר שסיימתי את טיפול השיניים, חזרתי מבאר שבע לאופקים, וכשירדתי מהאוטובוס, גיליתי שהנגן שהיה עמי באוטובוס - אבד. חיפשתי בשקית ובכיסים, אך לא היו נגן ולא אוזניות - הם אבדו.

מאופקים היה עלי להמשיך לחתונה באשדוד. לשם כך נסעתי לצומת הקרובה, צומת גילת.

עמדתי בתחנה בצומת גילת במשך דקות ספורות, מברר מתי מגיע האוטובוס לאשדוד, שם הייתי צריך

את החיים!" הוא המשיך לצווח, ואז עבר לסכם את טור החובות שלי: "התפרצת לנתיב שלי, ילד בלי חגורת בטיחות, 3 נוסעים מעל המותר..." הוא התחיל לעשות חשבון ואמר לי: "זה מעל 2,000 שקלים קנס, וחץ מזה - נסיעה מעל המותר ובלי כיסאות בטיחות, זו שלילת רישיון מיידית והזמנה למשפט".

כל אותו הזמן שהוא צעק, ידעתי שהחוק לצידו וגם ההגיון הפשוט. אין טעם להתווכח. עצמתי את עני ולא הגיבותי. במשך כארבע דקות הוא צעק עלי לפני רעייתי והילדים, ואני לא מוציא מילה מהפה.

באותו זמן מחשבותי נסובו רק על דבר אחד. ידעתי שאני עומד כעת לאבד את הרישיון לשלושה חודשים לפחות, ואמרתי לעצמי: "ריבוננו של עולם, איך אסע לאבא שלי? איך אמשך לנסוע בצפון? אני חייב את הרכב כי אני יוצא בשעות מסוימות ואין אוטובוסים זמינים לאזור הזה. זה סיבוך גדול מאוד".

לא איכפת היה לי מהקנס או מהנקודות, מה שהטריד אותי היה רק השאלה איך אמשך לנסוע לאבא.

ישבתי שם בעינים עצומות, מרוכז במחשבות הללו. פתאום השוטר הפסיק לדבר, הסתכל עלי ואמר: "אתה בוכה?". לא הגבתי גם עתה.

ואז הוא התבונן בי ואמר:

"יודע מה? זה עניין שלך ושל אלוקים. קח את הרישיון וסע מפה".

הייתי בטוח שאני לא שומע נכון. על כל שורת העבירות החמורות הללו הוא אמר לי שוב: "זה עניין שלך עם הקדוש ברוך הוא, סע וקח את הרישיון שלך".

בחיים שלי לא שמעתי על מקרה שבו שוטר ויתר על טרפו עם עבירות חמורות כל כך, ללא דו"ח, ללא שלילה וללא קנס. אין לי ספק שהדבר קרה אך ורק בזכות מצוות כיבוד אב ואם, והצורך שלי ברכב כדי להמשיך ולסייע לאבא!

מאמצים רבים לנסוע אליו כמה שיותר לשבתות כדי להיות לו לעזר. מכיוון שאבי מתגורר בצפון הארץ, רכשתי במיוחד רכב של שבעה מקומות שאיתו אני נוסע הלך וחזור - נוסע ביום חמישי בלילה, וחוזר במוצאי שבת, וכך אני נוהג כבר תקופה ארוכה.

אירע מקרה לפני כמה שבועות שחזרנו מהצפון בשעה מאוחרת מאוד, וכבר לא היו אוטובוסים. בדרך כלל אני משתדל לנהוג עפ"י החוק, אבל המצב הפעם ואי הנעימות הביאו אותי לשנות ממנהגי. וכך הצטרפו אלי ברכב גם הזוג הצעיר שלי. הצטופפנו, ברכב ברכב של שבעה מקומות היינו לפחות עשר נפשות, כולל הנכד שלי שהיה על ידיה של אמו. בקיצור, "שמחה גדולה מאחור", ויצאנו לדרך לכיוון הבית.

הנסיעה עברה בטוב ובנעימים. באזור השעה אחת וחצי בלילה, כשהיינו כבר באזור בית שמש, בקשתי לבצע עקיפה כדי להשתלב בנתיב המתאים, ואז שמעתי צפירה חזקה של ניידת - כזו שעוצרת באחת את פעימות הלב... נשמעה יללת סירנה, הבהוב האורות המוכר, והכרוז הכריז בפאתוס: "מיצובישי, עמוד בצד!". היטב ידעתי מה מצפה לי אם השוטר רק יציץ פנימה ל"ספארי" שבספסל האחורי...

עצרתי בצד. השוטר יצא מהניידת והורה: "רישיונות בבקשה". בלתי אפשרי היה להתעלם מההמולה שהיתה מאחור - בלגן שלם ללא חגורות, ונוסעים הרבה מעבר למותר. השוטר הורה לי לפתוח את החלון האחורי... פתחתי את החלון, והוא ראה את הצפיפות ואת בתי מחזיקה את התינוקת ביד.

ללא שיהוי הוא החל להמטיר עלי תוכחת מוסר עם ציטוטים של "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם", כל מה שהוא זוכר מלימודיו בבית הספר... ואז התחיל לצעוק עלי:

"אתה לא נורמלי! אני הייתי בתאונה של הדרייבר ליד טלז סטון שבה נהרגו אבא ותינוקת, אתם מסכנים

שעליהן שמונה סירים גדולים של קוגל, שהוכנו עבור שני אירועי "אויפרוף" חגיגיים שעמדו להתקיים באותו שבת. בדיקה מהירה העלתה שגם הפלטות כבו והקוגל עלול להתקלקל.

ב"ה הסירים עדיין היו רותחים, מה שאומר שהכיבוי אירע זמן קצר קודם לכן. היה ברור שאם נמתינ עוד שעה וחצי עד להגעת הגבאי, הסירים יתקררו לחלוטין ולא ניתן יהיה להציל את האוכל, הן מבחינה בריאותית והן מבחינה הלכתית. החלטנו לפעול במהירות. בירור קצר העלה שבאחד החדרים האחרים בבניין - הפלטות נותרו דולקות ומחוברות לזרם חשמל תקין.

אחרי התייעצות מהירה עם מו"צ העברנו מיד את רוב הסירים לפלטות התקינות. כך, תוך דקות ספורות, הכל בא על מקומו בשלום. האנשים שהגיעו מאוחר יותר לתפילה ראו שהאגף חשוך, אך איש לא העלה בדעתו שהתקלה הזו כמעט השביתה שני אירועים משפחתיים חשובים. בעלי השמחה שהגיעו בהמשך קיבלו את האוכל כשהוא חם, טעים ומוכן, מבלי שידעו בכלל על הדרמה שהתחוללה מאחורי הקלעים.

כשחזרתי לביתי מאוחר יותר, השכן כבר היה ער ופתח לי את הדלת. עכשיו כבר

כעת הסיפור כבר לא היה מוזר... היה ברור לי מדוע נגזר עלי להישאר מחוץ לביתי באותו לילה וראיתי בעיני כי לסיפור הזה יש מטרה ותכלית. מן השמים גלגלו את הדברים כך שאהיה במקום הנכון ובזמן הנכון, כדי להציל את שמחתם של יהודים אחרים ולמנוע עגמת נפש עצומה.

בזכות כיבוד אב

אבי שליט"א עבר תהליך רפואי, שבעקבותיו הוא הפך סיעודי לגמרי. מהרגע שהוא הפך לסיעודי, אני עושה

ה"ר
אורכי פתק
בית